

Διπλὴ τὴ βλέπω τὴ ζωὴ καὶ διπλὸς ἄνθρωπος εἰμαι. Κ' εἶσι δὴ ζωὴς βλέπω καὶ ζῶ δὴ ζωὴς. Τὴ μιὰ τὴ βλέπω καὶ τὴ ζῶ μὲ τὰ μάτια τὰ γῆινα, τὰ μάτια τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, ποῦναι καὶ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ μάτια χτηνώδεια καὶ μιὰ φορὰ, —κι εἴταν τὴ βλέπω τὴ ζωὴ μ' αὐτὰ τὰ μάτια τὴ σιχαίνουμαι, κάποτε, σιχαίνουμαι κάποτε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μου. Καὶ τὴν ἄλλην τὴ ζωὴ τὴ βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ποῦναι καὶ μάτια ποιητῆ.

Ἡ δευτέρα, ἡ πνευματικὴ ζωὴ—ὦ, τὴ νιώθεις ἐοὺς καλότερ' ἀπὸ μένα, γιατί τὴ ζεῖς τὴ ζωὴ αὐτὴ—μὲ τραβάει περισσότερο, μὲ κάνει νὰ περηφανεύουμαι γιὰ τὸν ἐαυτό μου διὰ βυθίζουμαι σ' αὐτὴ. «Ὁμορφος κόσμος, ἡθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος» εἶναι ὁ κόσμος τότε γιὰ μένα—καὶ τότε μόνο βλέπω πὼς «δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος χωρὶς τὴν Ὁμορφίαν, χωρὶς τὴ Λογικὴν καὶ δίχως τὴν Ἀρετὴν».

*

Στὴν πρώτη ζωὴ δὲν ἔτυχε νὰ σ' ἀνταμώσω ποτέ μου. Στὴ δευτέρῃ ζωῇ σ' ἀντάμωσα, Ἡγησὼν, καὶ στὴ δευτέρῃ αὐτὴ ζωῇ του ἀντάμωσα καὶ ὁ εὐγενικός σκλάβος τοῦ Προσπερου τὴ Μιράντα καὶ τῆς εἶπε: —«Ἀξιοθάμαστη Μιράντα, ἀλήθεια ἡ κορυφὴ τοῦ θάματος! Ὅπου ἀξίζεις ὅ,τι ἀκριβὸς ἔχει ὁ κόσμος! . Τόσο τέλεια, ἀσύγκριτη τόσο, ἐπλάσθης μὲ κάθε ἀλλοῦ πλάσματος τὸ ἄνθος!»

Στὴ δευτέρῃ αὐτὴ ζωῇ συναπαντιοῦνται οἱ πολυτίμες ψυχὲς καὶ τότε πιάει κ' ἡ ἐδὴ τὸ Προσπερου καὶ οἱ οὐρανοὶ βρέχουνε χάριν ἀπάνου σ' ὅ,τι βλασταίνει ἀνάμεσόν τους.

Πατήσια, 31.3.07.

ΙΕΙΟΝΑΣ

—«Τὸν κ. Σεβιλιά...»

—«Ἡ πληγὴ, ἔακολούθησε, βρίσκεται σ' ἓνα μέρος ἀσυνήθιστο, παραξενό...»

—«Ἀδάσκαλε, παρατήρησε δειλὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικούς μὲ γένεια ξαθὰ καὶ πρόσωπο γλυκὸ, θάπασκε ἡ ἀρρώστη ἀπὸ νεφροπέσιμον».

—«Βέβαια...», πρόσθεσε ὁ Ἀντρέας, χωρὶς νὰ ξέρη καλὰ καλὰ τί λέει ἐκείνη τὴ στιγμή, γιατί ὁ ταχτικὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν καταλάβαινε τίς ἀπροσεξίες ἢ τίς σωστὰ νὰ τὸν ψυχολογήσουμε, δὲν τὸ νόμιζε πὼς ἀπροσεξίες μπορεῖ νὰ ὑπάρξουνε σὲ πράγματα ποὺ εἶναι δουλειὰ μας, καὶ καθαρὸ δὲν τὸ πίστευε πὼς τόντις γελιοτάνε ὁ κ. Μπούνιος. Κ' ἔτσι ἀπὸ τὸ νὰ μὴν πιστέβη στὴν ἀπροσεξία, καταντοῦσε ἀπρόσεχτος ὁ ἴδιος.

Ὁ γιατρός δλοῖνα ἐτάζεε τὴν πληγὴν καὶ ὁλοῖνα κατὶ ἔλεγε, πότε δυνατὰ, πότε μέσ' τὰ δόντια του. Ἐπειτα, μὲ χερί πολὺ πιδέξιο, ἐπίασε τὸ φιλούτσικο τὸ μῆλι καὶ τὸσπρωξε ἀγάγια στὴ σάρκα τῆς μέσας, νὰ βαθμετρήσῃ, νὰ ψιλαφῇ, νὰ νοιώσῃ τὴν πληγὴν. Δὲν πόνεσε διόλου ἡ Κατινούλα. Σηκώθηκε ὀρθὸς ὁ κ. Μπούνιος, ποὺ εἶτανε σκυμμένος ἀπάνω στὴν πληγὴν.

—«Τίποτα δὲν εἶναι. Τὰ μετὰξιά!»

Καὶ δίχως κενεῖν ἄλλη ἀνασκόπη καὶ διχύνωσιν, πρόσταξε:

—«Πληγὸδέσιμο ὑγρό», κ' ἔφυγε.

Κατόπι τοῦ ὁ Ἀντρέας, νὰ μὴν τὰ πῆτε τοῦ κ. Σεβιλιά, μὲ τὸ χειρουργικὸ κανονικὰ δὲν ἔγινε. —«Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς τὴ φέρω στὸ Νοσοκομεῖο ἰδῶ γιὰ μερικές μέρες»;

—«Ὅπως ἀγαπάτε, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα εὐγενικὸ καὶ κάπως ἀδιάφορο χαμόγελο. Μὲ πολλὴ ἐφαρτίστη. Θάχουμε τὴν ἔννοια τῆς».

Καὶ πάλε φεβγίό.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν
Φρ. 70. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εὐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ του [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ]. Στὸ Βόρ. βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρήμὴ πλερώνεται μπρὸς τὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ μετανάστες — Τὸ ἀρφαβητάρι τοῦ «Νουμά» — Ἱστορία καὶ Ἐπιστήμη — Αὐλικοὶ καὶ δημοσιογράφοι — Τὰ λόγια τοῦ Βουλευτῆ — Δημοσιογράφος τῆς Αὐλῆς.

ΔΥΟ σπουδαῖα ζητήματα ἔχει νὰ μελετήσῃ ἡ Βουλὴ κ' ἡ Κυβέρνησις, σπουδαῖα ζητήματα ὅσο καὶ τὸ ζήτημα τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, ὅσο καὶ τὸ ζήτημα τῶ Σκοιλεῶν. Πρῶτο, πὼς νὰ μὴ φεύγουν οἱ πατριῶτες μας γιὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ρημάζεται ἔτσι ὁ τόπος, ὅπου οὐκ οὐκ θὰ καταστήσῃ νάρθοντες Βούργαροι καὶ Ρουμάνοι νὰν τὸν κατοικήσουσι καὶ δεύτερο, πὼς νὰν τοὺς σώσει, μιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰν τοὺς κρατήσῃ ἔδω, ἀπὸ τοὺς διάφορους πράχτορες ποὺ τοὺς ληστεύουν ἀδιάντροπα, κλέβοντάς τους καὶ τὴν τελευταία πεντάρα, χωρὶς ἡ περίφημη Πολιτεία καθόλου νὰ συγκινηθεῖ.

Ὅσα γραφτήκανε τελευταῖα στίς φημερίδες γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ ζήτημα, εἶναι τόσο ἀνατριχιαστικὰ καὶ ἀποτρόπαια, ποὺ σὲ κάνουνε νὰ πιστέψῃς πὼς Κυβέρνησις καὶ πράχτορες ἔχουν κάνει κάποια κορυφὴ συμφωνία νὰ γδύνουν τὸν κόσμο καὶ νὰ μοιράζονται τὰ λάφυρα. Ἀλλωτὶκα, ἀδύνατο νὰ δικιολογηθεῖ ἡ ἐγκληματικὴ ἀφροσύνη τῆς Πολιτείας.

*

ΤΟ ΡΩΜΑΙΟΚΟ ἀρφαβητάρι τοῦ βριχέυτητος στὸ διαγωνισμὸ τοῦ «Νουμά», τυπώνεται τώρα στὴν Πόλιν πλούσια καὶ καλλιτεχνικὰ, καθὼς τοῦ ἀξίζει. Μερικοὶ δικοὶ μας εἶναι δώσει χρήματα γιὰ τὸ τυπωμα αὐτό, καὶ ἄλλοι (σὺν τὸν Συντελεστὴ τῆς Καλλιτεχνίας, τὸν Κ. Λαναρὴ τοῦ Βαχοῦ, τὸ Ν. Ζαχαρίαν τῆς Λόντρας κλπ.) ταῖζαν πὼς θὰ δώσουν. Στὸ γράφει μὲς σταλτήκανε 10 φρ. χρ. τοῦ Ἑρμονα, 50 φρ. χρ. τοῦ Γ. Σκοπελίτη τῆς Μαντιχας, ἀκέρως, 2,75 φρ. χρ. τοῦ Δ. Φύρρα καὶ 10 φρ. τοῦ Λυδοῦ Παδαβροῦ. Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ σταλθοῦν στὴν Πόλιν. Ὅσοι ἄλλοι θελήτουνε νὰ βοηθήσουν τὸ ἔργο, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τίς συντρήμας τοὺς ἔτσι στὸν κ. Φώτῃ Φωτιᾶδῃ γιατρὸ, Αἰγῶν Νουμά. Ρόμα (Constantinople). Ἐνὰ τέτιο ἔργο πρέπει ὅλ' οἱ φίλοι τῆς Ἰδέας νὰν τὸ συντρήσουν.

*

ΠΑΝΟΥ στὸ ἀρθρο «Ἱστορία καὶ Ἐπιστήμη» τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπιθεώρησης» τοῦ Παρισίου ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένον φύλλο, κάποιος φίλος μᾶς ἔστειλε τὴν ἀκόλουθὴ σημείωσιν:

«Σωστὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ λέει ἡ «Ἐπιστήμη». Ἐπιθεώρηση» τοῦ Παρισίου, ἀλλὰ ὅσο ἔφαγε τοὺς ἄλλους ἡ Ἱστορία ἄλλο τόσο τοὺς τρώει κ' ἡ Ἐπιστήμη. Ἀλλως τε τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ἡ Ἱστορία κατάντησε Ἐπιστήμη καὶ ἡ θύμωσις τῆς Ἱστορίας σ' ἓνα ἴδιον, ὅπως καὶ ἡ μεγάλη ἐπίδοσις τῆς Ἐπιστήμης, εἶναι ἀποτελέσματα κατὰ τὴ γνῶμην μου, καὶ ὅχι αἰτίαι τοῦ ἔπισμου τοῦ ἔθνους αὐτοῦ. Ὁ ἔπισμος ἐρχεται ἀπὸ τὴν κούρασις τῆς φυλῆς, ὁ ἔπισμος εἶναι ἡ κούρασις τῆς φυλῆς καὶ ἔχει ἀποτελέσματα πολλὰ, καὶ κοντὰ στ' ἄλλα τὴν ὑπερβολικὴ μνήμη τῶν παρασμένων μεγαλείων καὶ τὸ χῶσιμον τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς αὐτῆς μέσα στὰ βιβλία, στὴ μελέτη, στὴν ἀποκλειστικὴ σκέψιν, στὴν ἐπιστήμην, καὶ τὸ ἔχασμα τῆς ἐνέργειας».

ΔΕΝ προσκαλεστήκανε κ' οἱ δημοσιογράφοι στίς γιορτὲς ποὺ γινήκανε στὸ Παλάτι, εἴτανε δὴ ὁ Ἰταλὸς Βασίλειος, καὶ νὰ σου ἰμέτως ζήτημα στὸν τύπον καὶ διαμαρτυρίες καὶ ξεφωνητὰ καὶ βρισιὲς κατὰ τῶν Αὐλικῶν.

Ἐπρεπε νὰ προσκαλεστοῦν κ' οἱ δημοσιογράφοι ἢ δὲν ἔπρεπε; Βέβαια, ὅσα συλλογιστέ κανεῖς μερικοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους τὸν π.ίνει ἀνατριχίλα καὶ βρίσκει πὼς πολὺ σωστὰ καὶ φρόνιμα φερθήκανε οἱ Αὐλικοὶ καὶ δὲν προσκαλέσανε κανένα. Μὰ ὅσα συλλογιστέ καὶ μερικοὺς Αὐλικούς, βρίσκεις χωρὶς κόπο πὼς Παλάτι ποὺ ἔχει τέτιους Αὐλικούς μπορεῖ νὰ δεχθεῖ καὶ τέτιους δημοσιογράφους.

Κ' ἔτσι οἱ ἄνθρωποι μ' ὅλο τους τὸ δίκιο βρίσκουν καὶ χαλνοῦν τὸν κόσμο μὲ τίς διαμαρτυρίες τους.

*

ΟΣΟ γιὰ τοὺς βουλευτάδες μᾶς ποὺ δὲν καλεστήκανε καὶ αὐτοί, ὁμοῦ τὰ εἶπε μ' ἓνα γράμμα τοῦ τυπωμένου στὸ «Ἄστυ» τῆς περασμένης Κυριακῆς, ὁ Βουλευτὴς Λευκίδης κ. Πέτρος Π. Φίλιππος.

«Ἀρῶ ἔπεσσε τόσο (εἶπε πάλιν κάτω) στὴν ὑπόληψιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Βασιλείας ἐμεῖς οἱ βουλευτάδες μὲ τὴν ρουσφετολογικὴ μικροπολιτικὴ μᾶς, ἔχουμε τὴν ἀπαίτησιν νὰ μᾶς λογαριάζουν καὶ νὰ μᾶς προσκαλοῦνε στὰ πινυγύρια τους; Πολὺ σωστὰ λοιπὸν ἡ Αὐλὴ μᾶς εἶπε: «Ἐπέστατε» Σηκώθητε καὶ θὰ σὰς δώσω τὸ χέρι!» Ἄλλος κανένας δὲ μᾶς φταίει παρὰ ὁ ἐαυτός μας. Μπαίνουμε στὴ Βουλὴ ἄνθρωποι καὶ βγαίνουμε Βουλευτάδες.

Ὅμοῦ λόγια καὶ εἴταν τὰ λέει μάλιστα Βουλευτὴς.

*

ΕΝΑΣ μονάχ δημοσιογράφος καλεστικὸς στὸ Παλάτι κ' ἔγινε, λένε, ἡ μοναδικὴ αὐτὴ ἐξαίρεσις γιατί ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς ἔτυχε νὰναι Αὐλικός.

Δὲν τὸ ξέραμε πὼς ἡ Αὐλὴ μᾶς κοντὰ στοὺς μαγέρους τῆς, στοὺς σταυλίτες τῆς, καὶ στοὺς ἄλλους ὑπερταῖς τῆς, ἀποχτήσε τώρα τελευταῖα καὶ τοὺς δημοσιογράφους τῆς.

Δὲ μένει ἄλλο πιά παρὰ νὰ βγαῖ καμιά φημερίδα μὲ τὸ ζηλευτὸ τίτλο «Προμηθευτὴς τῆς Αὐλῆς», ποὺ στολίζει τότε ψωμίδικα, παπουτσάκια, χασάπικα καὶ μανιτζικα.

ΑΝΟΙΧΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Καλκούτα, 14.3.07

Ἀγαπητὴ «Νουμά»,

Μέσκα στὰ γράμματα καὶ τίς φημερίδες ποὺ ἔλαβα αὐτὴ τὴ βδομάδα γιὰ τὸ βιβλιαράκι μου «Ἡ Καλλιέργεια τοῦ μπαμπάκιου» εἶναι κ' ἓνα γράμμα μᾶς Ἀθηναίας τῆς ἔστειλε τὸ βιβλιαράκι μου γιὰ φιλικὴ ἐνθύμηση καὶ κίνη μὲ εὐχαρίσσεια, ποὺ δαίνει μονάχα τὴν ζυγνὴ γυναικα, μοῦ ἀπαντᾷ καὶ μοῦ τὰ ψιλοὶ καμποσο γιὰ τὴ δημοτικὴ «βεβιασμένη ψυχολογία», ὅπως τὴ λέγει, γλῶσσα μᾶς.

Ἐχουμε τόσες φορὲς συζητήσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ τίποτες νερὸ πιά δὲ μένει νὰ πῇ κανεῖς. Ν' ἀφύσω ὅμως χωρὶς ἀπάντησιν τὸ γράμμα αὐτὸ δὲ στέκει. Ἀραδίασα λοιπὸν στὸ χαρτὶ ὅ,τι ἔτυχε νὰ σκεφτῶ κίνη τὴν ὥρα γιὰ τὴ δημοτικὴ μᾶς καὶ σὺ στέλνω ἓνα ἀντίγραφο. Ἄ νομίζεις πὼς ἡ ἀπάντησή μου ἀξίζει μιὰ γωνίτσα τοῦ Νουμά, δημοσιέψῃ τὴν.

Ἀγαπητὴ μου Κυρία,

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σας καὶ ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν εὐχαρίσσεια ποὺ μιλεῖτε γιὰ τὸ βιβλιαράκι μου. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μπορούσατε νὰ μ' εὐχαριστήσετε μονάχα χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε καμίας γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ συνηθίζετε, σὰς ἀρέσει νὰ λέτε καθαρὰ τὴν ἰδέαν σας. Σπάνιον χάρισμα σὲ μιὰ κυρία. καὶ μάλιστα σὲ τέτια ζήτηματα. Ὅχι μονάχα δὲν πειράχτηκα μὲ καὶ χάρηκα νὰ δῶ ὅσα γράφετε καὶ εἶμαι ὅλο χαρὰ ποὺ μπορῶ νὰ κουβεντιάσω τώρα μαζί σας γιὰ τὸ μεγάλο κ' ἐθνικὸ μᾶς αὐτὸ ζήτημα τῆς γλώσσας μᾶς.

Μοῦ λέτε πὼς τὸ βιβλιαράκι μου εἶναι πραχτικὸ καὶ χρήσιμο μὰ εἶναι γραμμένον σὲ «βεβιασμένη Ψυχολογικὴ γλῶσσα». Λέτε πολλὰ ἀκόμα καὶ καταλαβαίνω καλὰ πὼς θέλετε νὰ πῆτε ὅτι θὰ εἴταν